

(Kronikk i Farmann Newsletter Uke 45, 7. november 2005;

http://www.farmann.no/2995/11/rocken_er_døed_leve_rockn_roll.html)

Farmann

Norsk forretningsblad.

Odd Gunnar Skagestad:

Rocken er død - leve rock'n' roll!?

"Det er rokken som spinner i stuen".

Slager fra 1950-tallet, fremført av "radiofantomene" Kurt Foss og Reidar Bøe, kjent fra utallige avspillinger i "Ønskekonserter" på NRK.

Så er det endelig bestemt: Rock-muséet havner i Trondheim (eller Trondhjøm, som kulturministeren – forståelig nok – velger å uttale Stiftsstadens rette navn).

At rocken før eller siden måtte havne på museum, var bare et tidsspørsmål. Det er blitt sagt om vårt Fedreland at i Norge er alt enten forbudt, eller så har det statsstøtte. Rock'n' roll var på 1950-tallet et skummelt samfunnsnedbrytende fenomen, som måtte bekjempes. I 1970-årene ble den innlemmet i det utvidede kulturbegrep, og måtte derfor få offentlig støtte. Slik må det være i et land hvor kultur er definert som all aktivitet som utøverne eller deres publikum ikke ønsker å betale for selv. Dermed er kulturen også ufarliggjort. Rocken er forlenget blitt trygt institusjonalisert gjennom statsstøttede rockefestivaler. Unngåelig logikk tilsa at det neste skritt måtte bli et museum. Endestasjonen for dinosaurer og alt annet som er steindødt.

Selvsagt ble det strid. Ikke om museumsprosjektet som sådant, nei. Dét har øyensynlig vært helt ukontroversielt. Derimot fikk vi – som alltid når store, offentlige prosjekter skal realiseres – en klassisk lokaliseringsdebatt. En solid gjenganger i skjæringspunktet mellom

nasjonsbyggingsprosjektet og norsk distriktspolitikk, - slik har det vært så lenge Norge har hatt noen historie. (Historisk interesserte vil vite at fenomenet tok av for alvor etter Halvdan Svartes tragiske drukningsdød i Randsfjorden ca. år 860, da distriktene ikke kunne enes om et passende gravsted for felleskongen. Utfallet ble som kjent en delt løsning).

Og slik er det nå engang i politikken verden at makta rår. Derfor måtte det gå som det gikk, samme hvor mye Oslos bypolitikere – uansett partifarve - sutrer og freser. Dermed ble det i Trondheim at rocken skal bli stedt til hvile – konserveres og preserves – på skattebetalernes bekostning. Sikkert like greit der som noe annet sted.

Lokaliseringsdebatten skal vi saktens kunne legge bak oss, men hva med rocken? Den begynte så lovende på 1950-tallet. Da het den forresten rock'n' roll, og ble sett på som et uttrykk for det såkalte ungdomsopprøret. Riktig spennende, altså. Musikk for en tid som dyrket frustrert tenåringsforelskelse med tøff fasade, brylkrem i håret, skinnjakker og eksosryper. Og dertil skikkelig dansemusikk: Høyt lydvolume, fart, rytme, testosteron, trøkk og tæl. Ekstase? Nei, ikke helt, men med eggende takter i godfoten kunne man alltid slå seg løs, sånn bitte lite grann.

Storhetstiden varte fra 1955 til 1959. Vi opplevde Bill Haley & His Comets med "Rock around the Clock". Dessuten Buddy Holly med "That will be the Day", Jerry Lee Lewis med "Great Balls of Fire" og Ray Charles med "Tell me what'd I say". Og selvsagt The King: Elvis Presley.

På 1960-tallet snakket vi om rock'n' roll som noe som hørte fortiden til. Vi opplevde popmusikkens blomstringstid – en epoke preget av et stadig økende mangfold. Samtidig vant betegnelsen rock music gradvis innpass som et samlebegrep på vidt forskjellige stilretninger som etterhvert skulle omfatte nærsagt alt og ingenting. Vi fikk Britpop-fenomenet – grupper som The Beatles, The Rolling Stones, The Kinks og The Hollies, som alle – hver med sin distinkte stil - fremførte melodiose ballader, garnert med tidsriktige "piggtråd-gitar"-harmonier. Rytmer, javel – men ikke rock'n' roll. Og tilsvarende fra den andre siden av Atlanteren: Smektende ballader med amerikansk klang fra The Beach Boys og The Mamas & the Papas, etter hvert også Simon & Garfunkel, mens Tamla Motown i Detroit vartet opp med soul, rhythm'n' blues og superartist-rivalene Diana Ross & the Supremes og Martha Reeves & the Vandellas. Og masse, masse annet.

Etter toppåret 1967 og den påfølgende psykedeliske bølgen fulgte tiår på tiår med et stadig mer globalisert og institusjonalisert pop-rock-bilde: Ingen virkelig fornyelse å snakke om, men en formidabel lydteknisk utvikling, samt utvikling i bredden og spesialisering i uttrykksmangfoldet. Bølger kom og gikk – new wave, pønk, funk, disco, grunge, synth, heavy metal, black metal, afrosound, crossover, world music, techno – you name'em. Frenetisk fråsing i lydeffekter. Vidt forskjellige artede supergrupper som Bee-Gees, Creedence Clearwater Revival, Pink Floyd, Abba, a-ha, Dire Straits, Oasis og U2 videreførte – hver på sin måte - den melodiose balladetradisjonen. Det samme gjorde soloartister som Elton John, David Bowie, Bruce Springsteen, Madonna og Sting. Det gjør de fortsatt.

Alt dette ble pussig nok kalt rock. Musikk som ikke hadde stort mer til felles enn at den ble fremført av artister og utgitt av plateselskaper som opererte innenfor en stadig mer usammenhengende musikktradisjon, hvor merkelappen rock var det sosio-kulturelle ankerfeste og samlebegrep.

Nettopp den sosio-kulturelle dimensjon har nå i et halvt hundre år vært forståelsegpaernes innfallsport til å beskrive, forklare og kategorisere denne musikk-sjangeren. Stikkord som ungdomsopprør, oppgjør med besteborgerlige verdier, seksuell frigjorthet, spontanitet, energi og livsutfoldelse, diffus samfunnskritisk radikalisme, alternativ livsstil, uartikulerte lengsler og drømmer.

En skikkelig smørje! Og en motsetningsfylt sosio-kulturell arv som musikkens utøvere etter hvert skulle streve stadig mer krampaktig med å leve opp til. En arv som etter hvert størknet i stadig sterkere betoning av ytre effekter på bekostning av musikalitet. Ytre effekter med vekt på angivelig provoserende adferd, med ingredienser som støy, rare klær, sminke og hårsveis. Og narkotika. Dyrkelsen av et svett, skittent og rølpete image. Et kulturuttrykk basert på en liturgi og dramaturgi med klimaks i møtet på scenekanten mellom idolene og deres tilbederskarer, hylende fans som gir seg massesuggesjonen i vold. Ritualer med dramaturgi og scenografi som osrer av kitsch. Allerede fra den spede begynnelsen av bar rocken i seg spiren til å bli en karikatur av seg selv.

Men under den stereotype og degenererte overflaten, et musikalsk mangfold med noe for enhver smak. Og mangfold er da bra? Joda, visst har vi fått masse flott popmusikk å hygge oss med i de siste 40 årene. Men rock som begrep er blitt stadig mer meningsløst – et størknet konsept hvor innholdet kan være alt og intet – med eller uten slektskap til 1950-tallets rock'n'roll. Og da er det på tide å sette spøkelset på museum. Der hvor dinosaurene bor.

- Nei, stopp litt! hører jeg kritikerne innvende, - du har misforstått fullstendig: Et museum i våre dager er ikke en oppbevaringsanstalt for døde ting. Et moderne museum er et opplevelsestilbud og et kompetansesenter. En levende og dynamisk institusjon. Her skal det bli øvingslokaler for håpefulle unge artistspirer, og interaktivitet for alle penga! Bare tenk hva folk som Elvis og Beatles kunne ha drevet det til om de hadde hatt et slikt tilbud!

Javel, men behøver man et museum for slikt, da? Muséer er for mimring. Nostalgisk mimring over det som ikke lenger er. Steder hvor vi kan søke kunnskap om slikt som en gang var, som ikke lenger er liv laga, men som det er greit å kunne kjenne til. Som f.eks. å vite hvordan rock'n' roll på 1950-tallet nådde ut til folket – til ungdommen dengang: Singelplater i vinyl med 45 omdreininger, avspilt på batteridreven kombinert reiseradio og grammofon fra Radionette. Eller sniklytting på radioen, om kvelden når det var mørkt nok til å få inn Radio Lux helt ytterst på mellombølgen. Rock'n' roll var knapphetsvare. Tilførselen var regulert av den tids teknologi og av et omsorgsfullt autoritært statlig kringkastingsmonopol.

Nå er vi omgitt av musikk – innbefattet alle former for såkalt rock – hvor vi enn går og står. Knappheten er avløst av en grenseløs overflod, enten det er i de tusen hjem eller i det offentlige rom. Skulle stillheten bli påtrengende, er det bare å trykke på en knapp – og du kan velge og vrake blant dine yndlingslåter. Den musikken som folk ønsker å spille eller høre, vil bli spilt, enten noen vil sende den på institusjon eller ei. Her, som ellers i livets tilskikkelser, er det markedets lover som gjelder. Tilbud og etterspørsel. Det gjelder også de beste sviskene fra rock'n' roll-epoken.

De forutsetningene som gav liv til begrepet rock, er en saga blott. Rocken er død – som musikalsk fellesnevner eller som sosio-kulturelt konsept. Et skrømt som hører hjemme på museum, - gjerne i Trondheim. Endestasjonen, hvor levningene vil kunne observeres, studeres og analyseres av dem som har legning for slikt.

Men musikken lever.

Posted by Odd Gunnar Skagestad on November 6, 2005 10:39 EM

http://www.farmann.no/2995/11/rocken_er_dod_leve_rockn_roll.html